

Турецька ступа

Тихо-тихо, не порушуючи спокою довкілля, несе свої води до Південного Бугу невеличка річка Мертвовод. Якщо піти вгору за течією, то через деякий час може здатися, що потрапив у досі незвіданий край. З обох боків річку затискають дивовижні гранітні скелі. Мандруючи каньйонами, обминаючи невеличкі озерця, не перестаєш дивуватися велетенським фігурам, що нависають над тобою. Ось скам'яніле чудовисько, яке нібито з'явилося тут із дитячої казки. А ось ціла група велетнів — вони немов рідні брати тим, що принесли славу острову Пасхи. Подорожуючи, можна натрапити на велику воронку, яка розмістилася у великому похилому плоскому камені. Стінки її були гладенькими, як і дно. Здавалося, хтось навмисне видовбав її у граніті.

Колись давно, ще за часів козацтва, стали на Мертвоводі два табори — українських козаків та турків. Обидва війська були знекровлені важкими боями. От і вирішили їх отамани: нехай вийдуть вранці битися найсильніший з боку козаків і з боку турків. Хто переможе у цій битві, за тією стороною і залишиться ця земля.

Рано-вранці, тільки-но порожевіли верхівки скель, зійшлися на великій галявині два війська, а посередині галявини стали два велетні. Схопилися, що є сили, і давай гнути один одного до землі. Аж ось наш молодець напружився, та й скинув ворога. Козаки — у регіт: “Що, турчине, мало каші з'їв?”

Обурилися турки. Мовляв, нечесно козак двобій виграв. Отож вирішили битися ще й наступного дня. А коли вже звечоріло, заслали турки своїх шпигунів до козацького табору. Нехай подивляться, якою такою чарівною кашею годують вони свого велетня перед битвою. А ті саме куліш на вогнищі варили, вечеряти збиралися. Запам'ятали турки “чародійний” рецепт та й доповіли про нього своїм.

Їхній аскер-паша відразу дав команду кашу готувати. Знайшли його кашовари ямку у великому камені, насипали у неї пшона, та й давай щосили його товкти. Півночі товкли. Силу-силенну каші наварили. До самого ранку тоді той турок-велетень куліш їв, мало не луснув. “Ну, — думає, — тепер точно я козака переможу».

Знову вранці зібралися на галявині два війська, а всередині утвореного ними кола стали богатирі. Схопилися, що є сили, аж тут турка живіт до землі потягнув. Гепнувся він на землю, мов той важкий лантух, та й лежить, не ворухиться.

“Що, турчине, мало каші з'їв?” — знову регочуть козаки. Нічого було відповісти туркам. Зібралися та й пішли собі геть з цієї землі. А той камінь із діркою так з тих пір і зветься Турецькою ступою.